

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) LONDA spol. s r. o.**, se sídlem Křemencova 4, Praha 1, zastoupeného JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem U Prašné brány 3, Praha 1, **b) RADIO BONTON a. s.**, se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2, zastoupeného JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **InFin, s. r. o.**, se sídlem Říčanská 3/2399, Praha 10 (dříve **COUNTRY RADIO s.r.o.**), zastoupené Mgr. Janem Maršálem, advokátem se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2012, sp. zn. 2010/1134/zab/COU, čj. zab/3518/2012, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2013, čj. 6 A 185/2012 - 63,

t a k t o :

- I. V řízení **s e p o k r a č u j e** s obchodní společností **In Fin, s. r. o.** na místě osoby zúčastněné – stěžovatele.
- II. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci **LONDA spol. s r. o.** náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč** k rukám advokáta JUDr. Tomáše Jindry do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci **RADIO BONTON a. s.** náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč** k rukám advokáta JUDr. Ladislava Břeského do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2012, sp. zn. 2010/1134/zab/COU, čj. zab/3518/2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná udělila provozovateli COUNTRY RADIO s. r. o. (dále též „osoba zúčastněná na řízení“) souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu COUNTRY RADIO (licence čj. Ru/91/99), spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů, a to přidělením kmitočtu Děčín – město 2, 87,6 MHz/200 W, souřadnice WGS 84 : 14 11 13/50 46 21. Žalovaná ve výroku rozhodnutí uvedla, že vyhodnotila soubor technických parametrů Děčín – město 2, 87,6 MHz/200 W, jehož vysíláním je zásobeno 57 465 obyvatel, na základě znaleckého posudku RSM TACOMA a. s. jako nedostatečně bonitní na to, aby mohl být předmětem samostatného licenčního řízení.

II.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutí žalované správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který jej zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.

[3] Městský soud se nejprve zabýval tím, zda byli žalobci legitimováni k podání správní žaloby. Žalobci tvrdili zkrácení na svých právech tím, že ve věci mělo být vyhlášeno samostatné licenční řízení, protože kmitočet byl dostatečně bonitní. Protože samostatné licenční řízení nebylo vyhlášeno, nemohli žalobci vystupovat jako jeho účastníci. Bez věcného posouzení napadeného rozhodnutí nebylo možné učinit závěr, zda byly splněny podmínky pro udělení souhlasu bez licenčního řízení. Soud proto přiznal žalobcům aktivní legitimaci k podání správní žaloby.

[4] Městský soud označil odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Závěry vyplývající z vyhotoveného znaleckého posudku měly být uvedeny a vyhodnoceny v odůvodnění rozhodnutí, nikoli v jeho výroku, a to spolu s úvahou o výkladu příslušných ustanovení zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon“).

[5] K námitce žalobců, že žalovaná udělila osobě zúčastněné na řízení souhlas se změnou licenčních podmínek opakovaně, městský soud uvedl, že z existence předcházejících rozhodnutí nelze bez dalšího dovozovat, že v daném případě nejde o tzv. dokrytí území. Zdůraznil, že předchozí postup žalované nelze hodnotit v tomto řízení.

[6] Městský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobců, že žalovaná nebyla oprávněna opatřit si znalecký posudek z oboru ekonomika. Žalovaná byla oprávněna si takový posudek pořídit s poukazem na § 56 správního řádu, neboť zjištění předpokládaných příjmů a nákladů vysílání je nepochybně ekonomickou otázkou. Zároveň však upozornil na to, že znalec mohl být ustanoven k posouzení ekonomických otázek. Konečný závěr o bonitě kmitočtu však přísluší žalované. Znalci nepříslušelo se k této právní otázce vyjadřovat. Žalovaná měla proto splnění podmínek pro změnu skutečností uvedených v žádosti o licenci posoudit sama a své rozhodnutí řádně odůvodnit. Nepostačovalo odvolávat se na znalecký posudek.

[7] Městský soud poukázal na § 68 odst. 3 správního řádu a zdůraznil, že správní orgán je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, jakými úvahami byl veden při zhodnocení zjištěných skutečností. Tato náležitost však napadenému rozhodnutí chybí, neboť zde chybí vlastní úvaha žalované, zda je předmětný kmitočet bonitní při hodnocení všech hledisek, která je třeba vzít v potaz. Ekonomické hledisko je pouze jedním z nich.

III.

[8] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nezákonnost napadeného rozsudku spatřoval stěžovatel zejména v tom, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, ačkoliv pro to neměl zákonnou oporu na základě skutkového a právního stavu. Ve výroku napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že žalovaná vyhodnotila posuzovaný kmitočet jako nedostatečně bonitní, aby mohl být předmětem samostatného licenčního řízení. Tento závěr je výsledkem správního uvážení žalované. V rozhodnutí je také uvedeno, že požadovanou změnu lze vyhodnotit jako změnu v intencích původně udělené licence, jakož i to, že žalovaná provedla vyhodnocení základních kritérií podle § 17 zákona a bylo provedeno posouzení bonity. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že se žalovaná otázkou bonity podrobně zabývala a své správní uvážení opřela o znalecké vyjádření.

[9] V daném případě se nejednalo o změny programového charakteru. Předmětná lokalita je již pokryta programem COUNTRY RADIO vysílaným na frekvenci AM 1062 kHz (Praha Zbraslav), jehož příjem však neodpovídá současným požadavkům. Smyslem stěžovatelovy žádosti o předmětný kmitočet bylo umožnit stávajícím posluchačům kvalitnější poslech v rozhlasovém pásmu FM. Stěžovatel předložil jako důkaz mapu dosahu vysílání AM 1062 kHz, kterou se však městský soud vůbec nezabýval.

[10] Stěžovatel také namítl, že městský soud poskytl rozsudkem ochranu šikanóznímu postupu žalobců, motivovanému snahou znemožnit potenciálnímu konkurentu rozvíjet svou podnikatelskou činnost. Žalovaná umožnila žalobcům na jejich žádost také změnu skutečností uvedených v jejich žádostech o licenci. Pokud by žalovaná nevyhověla žádosti stěžovatele o přidělení dokrývacího kmitočtu, dopustila by se vůči stěžovateli přímé diskriminace.

[11] Řízení před městským soudem bylo podle stěžovatele zmatečné, neboť žalobci neměli aktivní legitimaci k podání žaloby. Městský soud nesprávně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, čj. 7 As 111/2010 – 163, kde je však zdůrazněna *„zcela krajní situace, kdy správní orgán (alespoň dle tvrzení této osoby) vydal rozhodnutí, které v daném typu řízení obsahově nemohlo být vydáno.“* Taková situace v šetřeném případě nenastala, neboť v tomto typu řízení napadené rozhodnutí mohlo být vydáno. Ani jeden z žalobců nebyl účastníkem licenčního řízení sp. zn. Ru/91/99, ve kterém byla stěžovateli udělena licence k provozování rozhlasového vysílání. O kmitočet „Děčín město 2“ žalobci neprojeвили žádný zájem. Rozhodnutí žalovaného se nedotklo licencí žalobců.

[12] Na závěr stěžovatel vytkl rozsudku městského soudu, že není řádně odůvodněn. Městský soud pouze uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, a poukázal na nedostatek úvahy o výkladu příslušných ustanovení zákona, aniž by tento svůj

závěr blíže vymezil. Totéž platí ohledně „*hodnocení všech hledisek, která je třeba vzít v potaz.*“

IV.a

[13] Žalovaná ve svém vyjádření přitakala názoru stěžovatele, že žalobci nebyli aktivně legitimováni k podání žaloby. Judikát, o který městský soud opřel svůj závěr o legitimaci žalobců, na řešený případ nedopadá, neboť míří pouze na krajní situace. Rozhodnutí žalované nebylo tímto hraničním případem, neboť se jednalo o zcela běžný typ řízení s odpovídajícím rozhodnutím, které žalovaná vydala již v mnoha případech.

[14] Žalovaná také souhlasila s tím, že postupovala vůči žalobcům stejně jako vůči stěžovateli. Každý z žalobců měl možnost podat stejnou žádost jako stěžovatel, a pokud by tak učinili, žalovaná by rozhodla obdobně jako v šetřeném případě. Napadeným rozhodnutím se nijak nezměnilo právní postavení žalobců. Nemohlo tedy dojít k zásahu do jejich práv.

[15] Žalovaná přistoupila k nákladnému posuzování bonity, aby se nakonec ukázalo, že záměrem správních soudů bylo znemožnit aplikaci zákona způsobem, kterým byl zákon již od počátku aplikován. Z napadeného rozhodnutí nijak neplyne, že by žalovaná aplikovala příslušná ustanovení zákona v rozporu se záměrem zákonodárce nebo ústavně nekonformním způsobem. Je otázkou, zda se v šetřeném případě nejedná o nepřípustné a protiústavní zasahování moci soudní do moci zákonodárné. Náklady spojené s provedením důkazů požadovaných správními soudy by v kontextu případné trestní odpovědnosti dosahovaly úrovně značné škody. Z vývoje judikatury přitom plyne, že tyto náklady byly vynaloženy zbytečně.

IV.b

[16] Žalobce a) zdůraznil, že žalovaná nejprve shledala kmitočet bonitním. Toto rozhodnutí zrušil městský soud pro nepřezkoumatelnost. Nemohl proto učinit žádný závěr o bonitě kmitočtu, neboť to přísluší pouze žalované. Bonita kmitočtu zároveň není pouze ekonomickou kategorií, ale určuje ji také zájem provozovatelů o tento kmitočet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 4/2013). Stěžovatel nesprávně namítá, že žalovaná vyhodnotila kmitočet jako nebonitní na základě znaleckého posudku RSM TACOMA a. s., a že tedy byla oprávněna jej bez licenčního řízení přidělit stěžovateli.

[17] Žalobce a) také namítl, že žalovaná není oprávněna přidělit kmitočet prvním, kdo o něj požádá, ale musí z vysílajících provozovatelů zvolit toho nejvhodnějšího (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 63/2012). V témže rozsudku soud judikuje, že žalovaná má povinnost oslovit i další subjekty, které by o kmitočet mohly mít zájem. To, že žalobci aktivně nedeklarovali svůj zájem o kmitočet, neznamená, že by předmětný kmitočet nebyl z hlediska atraktivity bonitní. Kmitočet byl pro stěžovatele bonitní, jinak by o něj neusiloval.

[18] Žalobce a) dále uvedl, že správní uvážení žalované není výsostnou doménou, do které by soud nemohl zasahovat. Přezkumu podléhá také to, zda žalovaná do své úvahy zahrnula veškeré relevantní skutečnosti. Soud zrušil rozhodnutí žalované také proto, že

blíže nehodnotila požadovanou změnu územního rozsahu vysílání stěžovatele a bonitu kmitočtu ve všech výše naznačených aspektech.

[19] Žalobce a) se dále ohradil proti tomu, že by byl jeho postup vůči stěžovateli šikanózní. Stěžovatelem namítané přidělení dokrývacích kmitočtů žalobcům není předmětem řízení ani s řízením nijak nesouvisí. Nejedná se ani o žádnou diskriminaci, protože žalobce a) vlastní na rozdíl od stěžovatele licenci k celoplošnému vysílání, k jejímuž získání musel splnit daleko přísnější podmínky než stěžovatel.

[20] Žalobce a) dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že jeho aktivní legitimace byla v uvedených judikátech postavena najisto. Žalobce a) se také neztotožnil s názorem stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Městský soud přesně identifikoval vady rozhodnutí žalované, zejména to, že žalovaná nerespektovala závazné právní názory soudů o (ne)přípustnosti řízení o změnách skutečností uvedených v žádosti o licenci, nedostatečně odůvodnila své rozhodnutí a nesprávně vyhodnotila změnu z pohledu dopadu na územní rozsah vysílání stěžovatele. Za neudržitelnou označil argumentaci stěžovatele, že změny skutečností uvedených v žádosti o licenci nejsou programového charakteru. Stěžovatel opomenul závazný právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 34/2012 - 95.

IV.c

[21] Žalobce b) zdůraznil, že závěr o bonitě kmitočtu přísluší učinit pouze žalované. Dále upozornil, že stěžovatelem namítané přidělení dokrývacích kmitočtů není předmětem tohoto řízení, ani s ním nijak nesouvisí. Odvolávat se na antidiskriminační zákon je zcela nepřipadné, neboť tento zákon se vztahuje pouze na fyzické osoby. Žalobce b) se rovněž plně ztotožnil se závěry městského soudu ohledně aktivní legitimace obou žalobců.

V.

[22] V průběhu řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ověřil z obchodního rejstříku, že společnost COUNTRY RADIO s. r. o. zanikla v důsledku fúze sloučením jmění a nástupnickou společností se stala společnost InFin s. r. o. Soud proto rozhodl o tom, že v řízení bude pokračovat s touto společností v procesním postavení stěžovatele.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že městský soud neměl dostatečnou oporu pro svůj závěr, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaná otázkou bonity kmitočtu podrobně zabývala. Žalovaná pouze požádala o posouzení bonity znalecký ústav a závěry tohoto znaleckého posouzení doslovně převzala do odůvodnění rozhodnutí. Je třeba zdůraznit ve shodě s městským soudem, že hodnocení bonity kmitočtu je právní otázkou, jejíž posouzení přísluší výhradně žalované. Kritéria ekonomických parametrů provozu rozhlasového vysílání mohou vyplývat ze znaleckého posudku, neznamena to však, že by mohla žalovaná rezignovat na vlastní hodnocení rozhodných skutečností a závěry posudku

pouze převzít. Žalovaná zaměňuje ve vyjádření ke kasační stížnosti věcné důvody pro vydání konkrétního rozhodnutí s požadavky na jeho řádné odůvodnění. Rozsudek městského soudu rozhodně nelze chápat tak, že soudy nejprve požadovaly vyhotovení znaleckého posudku, aby následně žalovanému vytkly jeho porážení. Co soud žalovanému vytkl, je způsob hodnocení, resp. nevyhodnocení dílčích závěrů, které z posudku vyplynuly. Žalovaná v podstatě pouze konstatovala, že její předchozí rozhodnutí neobstálo, proto zadala vypracování znaleckého posudku, avšak jeho závěry již dále nehodnotila a více méně mechanicky je převzala do svého rozhodnutí. Takový postup nebyl správný.

[26] Žalovaná ke znaleckému výroku nepřipojila žádnou vlastní úvahu, která by objasnila, zda a z jakých důvodů se žalovaná přiklonila k závěrům znalce, a která by zhodnotila i další okolnosti podstatné pro závěr, že kmitočet lze stěžovateli přidělit na základě řízení podle § 21 vysílacího zákona a není nutné vést licenční řízení podle § 12 a násl. vysílacího zákona.

[27] Na základě žádosti o změnu licence nelze obejít požadavky licenčního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 As 61/2009 - 134). V rozsudku ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 As 46/2012 - 87, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že změna licence má být ojedinělou záležitostí. Žalovaná musí zkoumat, zda touto změnou nebude popřena původní licence, např. v důsledku zcela odlišného rozsahu či programové náplně vysílání. Podobně v rozsudku ze dne 24. 2. 2011, čj. 7 As 111/2010 - 163, Nejvyšší správní soud položil důraz na povinnost žalované zdůvodnit v rozhodnutí, proč se podle ní jednalo o změnu územního rozsahu v intencích původně udělené licence, a nikoli o přidělení frekvence způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení. Toto posouzení musí být podloženo racionální úvahou opřenu o dostatečně zjištěné parametry vysílání, jež má žadatel získat přidělením kmitočtu.

[28] Žalovaná proto byla povinna nejprve zkoumat, zda udělením souhlasu se změnou licence nebude popřena původně udělená licence. Taková úvaha však v rozhodnutí žalované zcela chybí. Nelze ji nahradit povšechným konstatováním ve výroku rozhodnutí, že „*požadovanou změnu lze vyhodnotit jako změnu v intencích původně udělené licence*“, neboť tento závěr žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nezdůvodnila. Podobně v odůvodnění rozhodnutí chybí vyhodnocení základních kritérií podle § 17 odst. 1 vysílacího zákona, na které žalovaná ve výroku rovněž odkazuje.

[29] Žalovaná byla dále povinna posoudit bonitu přidělovaného kmitočtu a odpovědět na otázku, zda by předmětný kmitočet byl způsobilým pro samostatné licenční řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, čj. 8 As 61/2005 - 91). Posouzení bonity kmitočtu přitom nelze s ohledem na zásadu materiální pravdy zúžit pouze na ekonomickou analýzu ziskovosti kmitočtu, resp. posouzení toho, zda by kmitočet umožňoval provozovat rozhlasové vysílání bez ztráty. Ziskovost kmitočtu a s ní související počet možných posluchačů je bezesporu významným kritériem pro posouzení bonity (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, čj. 8 As 14/2012 - 25). Neméně významné je však i to, zda existuje více potenciálních zájemců o předmětný kmitočet, např. z řad stávajících provozovatelů. Existuje-li více potenciálních zájemců o určitý kmitočet, zejména pokud jde o kmitočet pokrývající desetitisíce obyvatel, žalovaná není oprávněna přidělit jej některému z těchto zájemců

v řízení podle § 21 vysílacího zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, čj. 4 As 63/2012 - 52).

[30] Z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, zda a jakým způsobem žalovaná zjišťovala zájem případných dalších subjektů o předmětný kmitočet, a jaký byl výsledek těchto zjištění. Vzhledem k tomu, že se jedná o kmitočet obsluhující více než 50 000 obyvatel, bylo nepochybně na místě, aby se žalovaná aktivně zajímala o to, zda o předmětný kmitočet nemá zájem více subjektů. Vzhledem k výše uvedenému proto nelze dospět k přesvědčivému závěru, že se žalovaná bonitou kmitočtu podrobně zabývala a že vyhodnotila všechna shora uvedená kritéria nezbytná pro posouzení, že je možné předmětný kmitočet udělit v řízení podle § 21 vysílacího zákona.

[31] Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaná ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 2010/1134/zab/COU, čj. zab/1816/2011, které Městský soud v Praze zrušil rozsudkem ze dne 11. 1. 2012, čj. 5 A 245/2011 - 47, uvedla výčet několika kritérií pro posuzování bonity kmitočtu. Městský soud nevytkl žalované použítá kritéria, ale nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že v odůvodnění rozhodnutí chyběla jakákoliv úvaha, která by byť jen náznakem uvedená kritéria vyhodnotila. Závěry městského soudu potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 54/2012 - 25, kterým zamítl kasační stížnost žalované. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zdůraznil, že pouhý výčet jednotlivých kritérií nedává žádnou odpověď na to, proč jsou uvedená kritéria rozhodující. Správní soudy tak neměly dostačující podklad pro věcný přezkum bonity předmětného kmitočtu. Nejvyšší správní soud také uvedl, že městský soud žalovanou nijak nezavázal k opatřování nákladných znaleckých posudků.

[32] V navazujícím rozhodnutí, které je předmětem přezkumu v tomto řízení, žalovaná nezohlednila výtky správních soudů a nezaměřila se na to, aby její nové rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Namísto toho opustila kritéria, která stanovila v předcházejícím rozhodnutí a které jí správní soudy nevytkly, a omezila se pouze na ekonomickou analýzu bonity kmitočtu, ve které zcela převzala závěry přizvaného znalce. V důsledku tohoto postupu bylo i další rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné. Shora popsany skutkový stav nezavdává žádný důvod pro pochybnosti o ústavnosti a přípustnosti postupu správních soudů, které žalovaná uvedla ve svém vyjádření ke kasační stížnosti.

[33] Dosud tak nebylo možné posoudit, zda žalovaná přidělila předmětný kmitočet v souladu se zákonem. Soud se proto nemohl zabývat ani tím, zda požadovaná změna licence měla dopad na programovou náplň stěžovatelova vysílání. Zároveň je třeba zdůraznit, že změny programového charakteru nejsou jedinými změnami, které mohou původně udělenou licenci ve svém důsledku popřít. Mezi takové změny je nutno řadit též změny časového či územního rozsahu vysílání a další změny uvedené v § 21 odst. 1 vysílacího zákona.

[34] Nejvyšší správní soud se proto nemohl blíže zabývat ani námitkou, že předmětná lokalita je již pokryta programem COUNTRY RADIO na frekvenci AM 1062 kHz (Praha Zbraslav) a že smyslem stěžovatelovy žádosti o předmětný kmitočet bylo umožnit stávajícím posluchačům kvalitnější vysílání v rozhlasovém pásmu FM. Rovněž se jednalo o námitku mířící do věci samé, kterou dosud nebylo možné posoudit pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované.

[35] Soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že městský soud svým rozsudkem poskytl ochranu šikanóznímu postupu žalobců. Stěžovatel k prokázání svého tvrzení nepředložil žádné relevantní důkazy.

[36] Stěžovatel dále namítl, že žalovaná žalobcům umožnila na jejich žádost také změny skutečností uvedených v jejich žádostech o licence a že pokud by nevyhověla jeho žádosti, dopustila by se vůči němu diskriminace. Tento názor stěžovatele je velmi obecný a nebere v potaz, že každé řízení podle § 21 zákona je jedinečné. Liší se jak osoba žadatele, tak předmět žádosti, tak samotná licence, jejíž změna se schvaluje, případně i další podmínky, které mohou mít vliv na výsledek řízení. Za této situace není možné tvrdit, že pokud žalovaná umožnila jakoukoli změnu licence jednomu žadateli, je povinna umožnit jakoukoli změnu i jiným žadatelům.

[37] Stěžovatel tvrdil, že řízení před městským soudem bylo zmatečné, neboť žalobci nebyli aktivně legitimováni k podání žaloby. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Je třeba rozlišovat mezi procesní a věcnou legitimací žalobců. Aktivní procesní legitimace je založena tvrzením účastníka řízení, že byl na svých subjektivních (hmotných) právech zkrácen buď přímo rozhodnutím správního orgánu, nebo v důsledku porušení svých procesních práv v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Předpokladem aktivní věcné (hmotné) legitimace pak je, že žalobce je nositelem subjektivního hmotného práva, proti jehož porušení žalobou brojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 8/2004 - 61). Procesní legitimace žalobců byla založena jejich tvrzením, že byli zkráceni na svých veřejných subjektivních právech, neboť žalovaná ve věci nezahájila licenční řízení. Městský soud správně uvedl, že bez věcného posouzení napadeného rozhodnutí nebylo možné učinit závěr, zda žalovaná postupovala správně, a proto bylo na místě přiznat žalobcům aktivní legitimaci k podání žaloby.

[38] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že městský soud nesprávně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, čj. 7 As 111/2010 - 163. Soud v tomto rozsudku uvedl, že *„žalobní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu v případě osoby, která nebyla a ani neměla být účastníkem správního řízení, je prostředkem ochrany práv této osoby ve zcela krajní situaci, kdy správní orgán (alespoň dle tvrzení této osoby) vydal rozhodnutí, které v daném typu řízení obsahově nemohlo být vydáno, a v důsledku toho zasáhl do jejích práv, ačkoliv by se za normálních okolností, při řádném postupu správního orgánu, nemohl výsledek daného řízení této osoby v žádném směru dotknout.“*

[39] Nejvyšší správní soud však v témže rozsudku rovněž vyslovil, že *„jestliže by Rada v řízení o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci obešla řízení licenční tím, že by přidělila provozovateli vysílání kmitočty, způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení, zasáhla by takovým rozhodnutím nejen do práv účastníků řízení, nýbrž také do práv osob, které by se mohly účastnit licenčního řízení, kdyby bylo řádně zahájeno. Pokud takový potenciální účastník licenčního řízení tvrdí, že byl zkrácen na svých právech rozhodnutím o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci jiného provozovatele vysílání, a to z toho důvodu, že správně mělo být vedeno licenční řízení, jehož by se mohl účastnit, a toto tvrzení nelze zjevně a jednoznačně vyloučit, pak je potřeba mít za to, že je aktivně legitimován k podání žaloby proti danému rozhodnutí na základě § 65 odst. 1 s. ř. s. Předchozí účast v řízení*

o schválení změny skutečností uvedených v žádosti o licenci zde tedy není podmínkou aktivní procesní legitimace.“ Nejvyšší správní soud se zabýval v citovaném rozsudku případem, kdy žalobu podala osoba odlišná od účastníka řízení podle § 21 vysílacího zákona a tvrdila, že nevyhlášením licenčního řízení byla zkrácena na svých právech. Jednalo se o obdobnou situaci, jaká nastala v projednávaném případě. Městský soud postupoval správně, pokud vycházel z výše uvedeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od uvedeného právního názoru odchýlit. Proto nebyly splněny podmínky pro předložení věci rozšířenému senátu, jak navrhovala žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[40] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani poslední námitce stěžovatele, že rozsudek městského soudu není řádně odůvodněn. Důvody, pro které městský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, jsou z jeho odůvodnění seznatelné a v uspokojivé míře i odůvodněné. Závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je správný.

[41] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[42] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Žalobci mají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti stěžovateli (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal úspěšnému žalobci a) odměnu v souladu s § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za jeden úkon právní služby za 3100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti), dále přiznal náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a daň z přidané hodnoty ve výši 21 %. Zástupci žalobce a) se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč. Odměnu ve shodné výši a ze stejných důvodů Nejvyšší správní soud přiznal také úspěšnému žalobci b).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. listopadu 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu